

дето ми сж останали, па като направя нови още по-хубави и сладкозвучни, азъ ще облѣка дъщеря си въ сърма и коприна, та и царскиятъ синъ да се спре предъ кжщата ми и да я поиска за жена.

На тѣзи думи грънчарътъ и майсторътъ на гаванки се поусмихнали, но нищо не отвърнали.

А момъкътъ продължавалъ да си работи, наведенъ надъ тезгяха. Всѣки день купътъ съ излѣсканитѣ дъски, свѣтнали като златни, все повече и повече растѣлъ, докато най-после стигналъ низкия таванъ.

— Ще отида утре да ги продамъ, — казалъ си една вечеръ момъкътъ и започналъ да ги брой: една, две, три...

Броилъ, броилъ, преброилъ тринайсетъ.

— Тринайсетъ не е хубаво число, — казалъ си той. — Трѣбва да изгладя още една. Макаръ и да е късно, ще успѣя до утре. Пъкъ и месечината ще ми свѣти презъ прозорчето.

И той излѣзълъ навънъ предъ кжщицата, която била накрай града до самата гора. Потърсилъ нѣкой подходенъ дънеръ, обръщалъ единъ, обръщалъ другъ, но като не му се харесали, нарамилъ брадвата и отишелъ въ гората. Луната грѣела отгоре и освѣтявала пжтя му

презъ клонитѣ на дърветата. Било тихо, спокойно. Чувало се само ручейчето, какъ бѣбли наблизу. Момъкътъ вървѣлъ, вървѣлъ напосоки. Нѣкаква незнайна сила го теглѣла навжтре въ гората.

Изведнажъ той видѣлъ предъ себе си едно светѣщо дърво.

Отъ баща си билъ слушалъ, че подъ такова дърво имане играе. Затова замахналъ брадвата да го отсѣче, но чулъ нѣженъ гласъ:

— Сѣчи ме, сѣчи, щомъ си намислилъ да ме сѣчешъ, момко, но бързай, докато не се е скрила луната задъ облакъ!

Наистина презъ клонитѣ момъкътъ видѣлъ единъ голѣмъ черенъ облакъ да пълзи като огроменъ змей по небето. Докато луната да стигне до него, той отсѣкълъ дървото и го на-